

Getrouwd met een
psychopaat?

Getrouwd met een psychopaat?

Mitchel van Zanten

Schrijver: Mitchel van Zanten

ISBN: 9789402140293

© Mitchel van Zanten

*Het begon allemaal rond de vijftien jaar geleden. Vijftien jaar terug toen ik me nog echt gelukkig voelde met de vrouw die ik heb leren kennen op een simpel “meidenavondje” van een collega van mij. Ik schrijf dit niet om jullie te entertainen door één van mijn realistische verhalen te vertellen die ik ooit heb meegemaakt. Nee, ik schrijf dit om jullie iets duidelijk te maken. Duidelijk maken dat niet iedereen in de wereld te vertrouwen is, hoe knap of rijk ze ook zijn. Ik vrees dat dit verhaal geen gelukkig eind heeft net als ieder ander boek waar ze op het einde lang en gelukkig leven. Het is de harde waarheid van een mensenleven waar je niet aan kan ontsnappen. Voordat ik al die gebeurtenissen aan jullie laat lezen, wil ik nog één ding aan jullie kwijt: wees blij met het leven dat je hebt. Je weet immers nooit...
Wanneer je laatste dag is...*

Nick Pluijman

8 juli 2000

Ik was tweeëntwintig jaar oud, werkte in een simpele friettent bij mij om de hoek en luisterde het liefst naar klassieke muziek van de wereldbekende Mozart die mij inspireerde als ik achter de laptop wat woorden zat te tikken voor random schrijfwedstrijden die op het internet stonden. Niet veel mensen wisten dat ik schreef, ook niet dat ik vaak naar Mozart luisterde. Maar dat wederzijds. Er was een meisje in mijn leven, een meisje dat bij mij in de friettent werkte. Net zoals mijn baas, konden we het goed met elkaar vinden. Jullie denken zeker dat we een relatie hadden, maar dat was niet het geval. Sterker nog: we waren beste vrienden. Haar naam was Angel en ze was een paar dagen verwijderd van haar 23ste verjaardag. Zij heeft veel meer werkervaring dan ik, maar dat was niet gek als ze niet meer naar school ging, maar fulltime in een familiefriettent werkte. Haar droom was om ooit een eigen kapsalon te krijgen, maar dat was haar helaas nooit gelukt. In plaats daarvan werkte ze tot haar 38ste in de friettent en werd ze sindsdien vermist. Tragisch... Altijd hard gewerkt voor haar geld en ze was nog lang niet klaar met het geld uit te geven, ook al was het niet veel. Ik daar in tegen zat wel op school. Ik studeerde management MBO niveau vier en het duurde niet lang voordat ik mijn diploma in de zak had en eindelijk aan mijn echte leven kon beginnen.

Angel was een lief meisje. Ik had vaak het idee dat we beste vrienden waren. Dat was niet gek als zij vaak vertelde hoe haar eerste keer verliep met haar talloze vriendjes die ze haar bed inlokte. Het zou me ook niets verbazen als ze mij zou kunnen lokken naar haar bed, want dat kreeg ze zo voor elkaar met haar blonde haren die langs haar nek hingen. Niet alleen haar haren waren prachtig, maar ook haar twee borsten die bijna net zo groot waren als twee watermeloenen. Misschien overdreef ik, maar het was in ieder geval groter dan een gemiddeld meisje van haar leeftijd. Ze droeg altijd hakken, behalve als ze aan het werk was, dan was ze verplicht om werkschoenen aan te doen vanwege de veiligheidsvoorschriften. Ik zou graag met haar het bed willen delen. Het

was namelijk ook lang geleden dat ik het gedaan had. Mijn eerste vriendinnetje die later op werd genomen in een psychische inrichting had veel weg van Marilyn Monroe. Blond en golvend haar was de gene dat mij zo verliefd maakte. We vonden elkaar waarschijnlijk zo aantrekkelijk, dat we na een paar dagen het bed deelden. Het was helaas geen lange relatie, want kort daarna ging ze naar het noorden verhuizen omdat haar vader daar werk kon hebben. Het was ook niet voor niks dat ik weken, misschien wel maanden met een gebroken hart op bed soapseries zat te kijken met een bak vol met vanille ijs. Angel was een prima meisje om haar te vervangen, maar Angel wilde vrienden blijven en dat was misschien maar beter ook, want kort daarna ontmoette ik het meisje... Van mijn dromen.

‘Drie minuten op 180 graden. Als je dat gedaan hebt, mag je de tafels schoonmaken Nick,’ zei Angel commanderend of ze de baas van de friettent was. Ze pakte een nat doekje en gooide het richting mijn hoofd, terwijl de waterdruppels op de grond vielen. ‘Vangen,’ riep ze. Ik draaide mezelf om en ving binnen no-time het doekje op. Ik had geluk, normaal gesproken ving ik nooit iets. Ik had vanaf de basisschool al een slechte motoriek. Altijd thuiskomen met lelijke tekeningen waar mijn ouders geen wijs uit konden komen. Angel glimlachte naar mij en ik glimlachte terug. Ik keek verward met peinzende ogen naar de friteuse en zocht naar het plusje om het frituurvet te verwarmen naar de 180 graden. Ik werkte al best lang in de friettent, maar nog steeds was dit een moeilijke klus voor mij. ‘Kun je het vinden?’ vroeg Angel lachend. Ik hoorde haar wel, maar was te geconcentreerd om terug te reageren. ‘O, Nick? Voordat ik het vergeet,’ zei ze met een zacht stemmetje. Terwijl ik de knopjes gevonden had en erop drukte, draaide ik mijn gezicht om naar Angel die de toonbank gereed maakte voor de avond als er tientallen, hongerige klanten binnenkomen om zichzelf vol te douwen met ongezonde snacks. ‘Over een paar dagen word ik drieëntwintig, maar aangezien mijn ouders willen dat er alleen familie die dag langskomt, lijkt het mij wel leuk om het vanavond voor vrienden een klein feestje te geven,’ het was mij al overduidelijk wat ze probeerde te vragen, maar wat het ook was, mijn antwoord was ja. ‘Misschien heb je zin om ook te komen,’ vroeg ze

verlegen. Ze draaide haar hoofd weg en als ik het goed gezien had, begon ze te blozen. 'Ik zou vanavond al gaan gamen met een vriend, maar dat zeg ik wel af,' we wisten alle twee dat het een leugen van mij was, maar wilde toch een indruk achter laten dat ik meer te doen had dan alleen blote vrouwen op tv kijken en wat simpelweg spelletjes spelen op mijn Nintendo waar ik overigens ook veel columns over lees. 'Mooi, ben je om negen uur bij mij?' ik liep naar de tafels toe die eigenlijk al schoon waren, maar ging voor de alle zekerheid nog een keer schoonmaken voor de opening. 'Ja, is goed,' zei ik zonder haar aan te kijken. Diezelfde dag nog verliep onze diepgaande gesprekken ongemakkelijk. Misschien kreeg ze toch wat vlinders in haar buik door de klunzigheid dat ik die dag vertoonde.

Het was kwart over negen en ik was nog steeds niet gearriveerd bij Angel. Na de opening liep het onverwachts storm en had redelijk hard gezweet om zelfs de simpelste dingen voor elkaar te krijgen. Het was een warme dag, het was daarom ook niet gek dat er negen van de tien mensen een ijsje bestelde. Ik kon moeilijk overweg met het ijsjesapparaat, maar na vijftien mislukte ijsjes, ging het redelijk goed. Niet alleen door het warme weer, maar (waarschijnlijk) ook door mijn klunzigheid werd ik eerder naar huis gestuurd om mezelf op te frissen voor het feestje diezelfde avond. Ik kwam thuis en plofte zonder te douchen op mijn bed. Tientallen seconden later viel ik als een roos in slaap, maar werd gelukkig al snel gewekt door een zeurende moeder die de kamer kwam binnengestormd om te zeggen dat ik mijn kamer moest opruimen. Mijn ogen gingen moeizaam open, maar gingen al wat sneller open toen ik erachter kwam dat het al later was dan verwacht. Als een dolle stapte ik uit mijn bed en rende mijn moeder negerend voorbij op weg naar de douche.

Ik stapte van mijn fiets af en observeerde het huis van de buitenkant. Dit was mijn tweede keer dat ik het huis zag. De eerste keer moest ik hier heen om mijn contract te tekenen van de friettent, omdat de vader van Angel de eigenaar ervan was. Het huis zag er – net als de eerste keer dat ik er kwam – verwaarloosd uit. Verdorde struikjes die al maanden geen

water hadden gekregen en dode narcissen die er gerimpeld en kleurloos bij stonden. Haar tuin gedecoreerd met typische tuinversieringen, die al zo oud waren, dat de kleuren die er opzaten vervaagden. Niet alleen de tuin was schrikwekkend, maar ook het huis dat eruit zag of het gebouwd was in de 19de eeuw. Ik drukte op de bel, maar daar kwam geen geluid uit. Toch wachtte ik even, maar ik kwam er al snel achter dat het verspilde moeite was. Ik liep naar het zijraampje van het huis toe, dat bijna pal naast de voordeur zat en klopte met mijn knokkels tegen het raam aan. Ik hoorde het zachte geroezemoes door de ramen heen en ik wist al snel dat er veel mensen waren. De voordeur ging open en mijn blik richtte zich er gelijk naar toe. Het was niet Angel die voor de deur stond. Nee, het was een vrouw rond de vijfenveertig schatte ik zo. Die vrouw had veel weg van Angel, dus het zou me ook niets verbazen als dat haar moeder zou zijn.

‘Jij moet Nick zijn,’ zei ze met een spontane lach. Ik glimlachte naar haar en observeerde haar sluw. ‘Dat ben ik,’ en mijn glimlach werd nog breder. ‘Nou leuk dat je er bent Nick. Angel zit binnen in de woonkamer, dat is die deur recht,’ ik keek langs haar schouders heen om te kijken over welke deur ze het had, maar ze was te groot. Eén meter zeventig schatte ik zo. Ze had modellenwerk kunnen doen. De lengte had ze, alleen over haar uiterlijk zat ik erg te twifelen. Ze stapte opzij, zodat ik er door kon en liep op de trap naar boven. ‘Als je het niet kan vinden geef maar een gil,’ zei ze toen ze boven aan de trap stond met een big smile op haar face. Ik lachte, maar vond het niet echt lachwekkend. Dit was zeker niet de eerste keer dat ze met die ouderwetse “omahumor” mij aan het lachen probeerde te maken. Later die avond zette ze zichzelf ook voorschut voor de enkele mensen die op het feest waren, door zich te gedragen als een amateuristische clown. Maar goed, dit huis was alles dan een veelbelovende landhuis waar zelfs de eigenaren ervan verdwaalden. Toen de moeder van Angel compleet uit mijn zicht was, opende ik de woonkamerdeur. Ik stapte langzaam naar binnen toe en sloot de deur vrij hard, zodat de mensen omkeken en zagen dat ik was gearriveerd. Dat was aardig gelukt, doordat alle ogen naar mij gericht stonden. Ik glimlachte voorzichtig en liep langzaam naar een vrijstaande stoel die bij